

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło

w sprawie z odwołania A.M.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności
w Województwie [...]

o ustalenie niepełnosprawności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 27 września 2023 r.,

skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku

z dnia 30 marca 2022 r., sygn. akt V Ua 37/21,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Słupsku na rzecz radcy prawnego M.K. tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Słupsku wyrokiem z 30 marca 2022 r. oddalił apelację małoletniego A. M. działającego przez przedstawiciela ustawowego - matkę W. M., wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego w Słupsku z 21 października 2021 r., oddalającego odwołanie ubezpieczonego od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu

do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie [...] w G. z 3 lutego 2021 r., utrzymującego w mocy orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. z 12 listopada 2020 r., którym zaliczono A. M. do osób niepełnosprawnych od urodzenia i uznano, że nie wymaga on konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Odwołujący się, reprezentowany przez przedstawiciela ustawowego W. M., wywiódł skargę kasacyjną od powyższego wyroku. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, to jest: 1) art. 286 w związku z 382 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez jego niezastosowanie polegające na niewezwaniu do wyjaśnienia treści opinii biegłych sądowych z zakresu pediatrii i psychologii, mimo że ubezpieczony zgłosił istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy zastrzeżenia do opinii biegłych; 2) art. 385 oraz art. 378 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 382 k.p.c., polegające na jego zastosowaniu i oddaleniu apelacji ubezpieczonego mimo jej zasadności, z uwagi na niedopuszczenie przez Sąd drugiej instancji opinii uzupełniającej biegłych sądowych z zakresu pediatrii i psychologii mimo skutecznie złożonych zarzutów do opinii.

Z powołaniem się na powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, a także o zasądzenie od pozwanego organu rentowego na rzecz ubezpieczonego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych. Ponadto wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Słupsku na rzecz Kancelarii Radcy Prawnego M.K. wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną ubezpieczonemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym oraz zwrotu wydatków poczynionych w sprawie w wysokości 12 zł.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na jej oczywistą zasadność w zakresie podniesionych zarzutów naruszenia przepisów postępowania to jest: art. 286 w związku z art. 391 § 1, art. 385 k.p.c., art. 378 § 1 w związku z art. 391 § 1 oraz art. 382 k.p.c., które to naruszenie miało istotny wpływ na wynik sprawy. Naruszenie to polegało na niezastosowaniu art. 286

w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w zakresie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z dodatkowej opinii uzupełniającej biegłych, a tym samym przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe nie uwzględniało kompleksowej analizy stanu zdrowia ubezpieczonego w obliczu prawidłowo zgłaszanych zastrzeżeń do opinii. Ustosunkowanie się do zarzutów skarżącego stanowiło niezbędny środek do wykazania faktów mających istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a mianowicie czy w stanie zdrowia małoletniego A.M. doszło do poprawy, która nie uzasadniała już konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Doszło też do obrazy art. 385 oraz art. 378 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 382 k.p.c., przez ich zastosowanie i oddalenie apelacji ubezpieczonego, mimo jej zasadności z uwagi na niedopuszczenie przez Sąd drugiej instancji opinii uzupełniającej biegłych sądowych z zakresu pediatrii i psychologii, mimo skutecznie złożonych zarzutów do opinii, co skutkowało tym, że zarzuty apelacyjne praktycznie nie zostały rozpoznane. Według skarżącego, w rozpoznawanej sprawie istniała uzasadniona potrzeba zażądania przez Sąd Okręgowy wyjaśnienia opinii biegłych złożonych na piśmie, w związku z zakwestionowaniem przez ubezpieczonego opinii wszystkich biegłych. Sąd Okręgowy winien więc dostrzec konieczność uchylenia orzeczenia Sądu Rejonowego z uwagi na zastrzeżenia złożone przez ubezpieczonego co do wydanych opinii biegłych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie warto podkreślić, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W konsekwencji tego, w art. 398⁴ § 2 k.p.c.

wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym między innymi na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Ustawodawca, konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest jednak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (postanowienia Sądu Najwyższego: z 31 stycznia 2008 r., II UK

246/07, LEX nr 449007; z 10 marca 2008 r., III UK 4/08, LEX nr 459291; z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 404134 i z 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 406392).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że skarżący nie wykazał istnienia powołanej przesłanki przedsądu.

Wypada podkreślić, że zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia i w granicach jej podstaw, biorąc pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, nieważność postępowania. Skargę kasacyjną można oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego lub

podstawie naruszenia przepisów postępowania (art. 398³ § 1 k.p.c.). Obie podstawy kasacyjne pozostają ze sobą w związku funkcjonalnym. W świetle art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 i art. 382 k.p.c., nie jest bowiem możliwe prawidłowe zastosowanie prawa materialnego bez zgodnego z prawem procesowym ustalenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia (wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., I PK 164/05, Monitor Prawa Pracy z 2006 r., nr 10, s. 541). I odwrotnie – zarzuty naruszenia przepisów postępowania mają znaczenie, jeżeli uchybienia mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), zatem wpierw decyduje prawidłowo rozumiane prawo materialne, które określa przesłanki dochodzonego świadczenia, a te wyznaczają, jakie ustalenia stanu faktycznego są konieczne i mają znaczenie dla rozstrzygnięcia sporu (art. 227 k.p.c.). Zarzuty podstawy procesowej nie mogą być dowolne, lecz muszą pozostawać w związku z normą prawa materialnego, od której zależy wynik sprawy. Poza tym nie powinny pomijać ograniczenia z art. 398³ § 3 k.p.c., w myśl którego podstawy skargi kasacyjnej nie mogą stanowić zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. W postępowaniu kasacyjnym zachodzi też związanie ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Zarzuty naruszenia przepisów postępowania mogą być zatem podstawą skargi kasacyjnej jedynie wówczas, gdy uchybienie tym przepisom mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 2 k.p.c.). Konieczne jest więc odpowiednie zredagowanie każdego z zarzutów naruszenia przepisów postępowania, przez wskazanie, jaki wpływ na sposób rozstrzygnięcia sprawy miały podnoszone przez skarżącego uchybienia procesowe (wyrok Sądu Najwyższego z 5 czerwca 2014 r., IV CSK 679/13, LEX nr 1511203).

W niniejszej sprawie skarżący, uzasadniając wniosek o przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, zarzucił naruszenie przez Sąd drugiej instancji powołanych w ramach podstaw kasacyjnych przepisów postępowania cywilnego, zaś w podstawach kasacyjnych wskazał tylko na obrazę przepisów prawa procesowego, nie próbując powiązać zarzucanych uchybień proceduralnych z naruszeniem prawa materialnego, a tym samym wykazać wpływ zaistniałych - w jego ocenie – wadliwości postępowania na wynik sprawy. Tymczasem stawiane w podstawach skargi zarzuty naruszenia prawa procesowego dla ich zasadności

powinny wskazywać, jakie znaczenie miałyby te uchybienia dla wyniku sprawy, który jest rezultatem subsumcji prawa materialnego do ustalonego stanu faktycznego. Skarżący nie poniósł zaś żadnych zarzutów obrazy prawa materialnego, tym samym pozbawiając się możliwości wykazania wpływu ewentualnych naruszeń przepisów postępowania na wynik sprawy. Z tych względów trudno przyjąć, by skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona.

Ponadto należy zauważyć, że wniosek skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparty jest na zarzucie naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania w zakresie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z dodatkowej opinii uzupełniającej biegłych.

Wobec przedstawionych zarzutów wypada podkreślić, że w niniejszej sprawie Sady *merity* ustaliły, iż z pisemnej opinii biegłego psychologa powołanego przez Sąd Rejonowy wynikało, że u A.M. występuje opóźniony rozwój psychoruchowy i opóźniony rozwój mowy i z tego też powodu ubezpieczony jest osobą niepełnosprawną, zaś niepełnosprawność datuje się od urodzenia. Jednakże z tej przyczyny, zdaniem biegłego, nie zachodzi konieczność stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną zdolnością do samodzielnej egzystencji. Biegły wyjaśnił, że A.M. w zakresie czynności samoobsługowych jest samodzielny w znacznym zakresie. Niektóre czynności wykonuje on niedokładnie, jednak z biegiem czasu nabywa nowych umiejętności. Biegły zauważył, że w opiniach z przedszkola chłopiec określany jest jako dziecko spokojne, ciche. W konkluzji autor opinii zaznaczył, u małoletniego występuje konieczność stałego współdziału, na co dzień, opiekuna dziecka w procesie leczenia, rehabilitacji i edukacji, jednakże brak jest wskazań, aby z powodów psychologicznych A. potrzebował stałej lub długotrwałej opieki. Powołany w sprawie biegły pediatra stwierdził, że odwołujący się jest dzieckiem częściowo samodzielnym w swojej egzystencji, wymaga współdziałania w leczeniu, rehabilitacji i edukacji, które - w ocenie biegłego - przez znaczną część dnia ma zapewnioną w przedszkolu „N.”. W opinii biegłego, obecny stan chłopca nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby, w związku ze znacznie obniżoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Według Sądu Okręgowego, opinie pisemne sporządzone przez biegłych na potrzeby niniejszej sprawy zasługiwały na uwzględnienie jako miarodajne i kompleksowe, opracowane po zapoznaniu się przez biegłych z aktami sprawy, dokumentacją medyczną, zawierające jasne i logiczne wnioski. Sąd mając przy tym na uwadze merytoryczne przygotowanie biegłych oraz ich wieloletnie doświadczenie zawodowe, nie znalazł podstaw do podważania treści opinii. Opinie te nie zostały skutecznie zakwestionowane przez żadną ze stron postępowania. Wprawdzie przedstawicielka ustawowa ubezpieczonego wniosła zarzuty do powyższych opinii, jednak zdaniem Sądu drugiej instancji twierdzenia zawarte w składanych do akt sprawy pismach z 31 lipca 2021 r. oraz z 20 sierpnia 2021 r. stanowiły subiektywną polemikę matki małoletniego z wnioskami sporządzonych w sprawie opinii wraz z wyrażeniem głębokiego niezadowolenia z ich treści i nie mogły, wobec braku rzeczowych zarzutów, skutecznie stanowić podstawy do powołanie innych biegłych tych specjalizacji, czy odmówieniu wiarygodności już wydanym w sprawie opiniom.

Mając na uwadze twierdzenia biegłych zawarte w treści przedłożonych opinii, Sąd Okręgowy uznał, że A.M. nie wymaga konieczności zapewnienia mu stałej opieki lub pomocy opiekuna w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza zaś takie naruszenie sprawności organizmu, w którym nie jest możliwym zaspokajanie, bez pomocy innych osób, podstawowych potrzeb życiowych (art. 4 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnianiu osób niepełnosprawnych). Za takowe u dziecka uznaje się samoobsługę, poruszanie się i komunikację. A.M. jest dzieckiem z naruszoną sprawnością organizmu i z tego powodu został zakwalifikowany jako osoba niepełnosprawna. Chłopiec jest sprawny fizycznie, uczęszcza do przedszkola, radzi sobie z czynnościami samoobsługowymi stosownie do wieku. Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe nie potwierdziło, ażeby małoletni był dzieckiem całkowicie zależnym od otoczenia. Potrzebuje wyżej wskazanej pomocy w procesie leczenia i rehabilitacji, a w pozostałym zakresie - jak każde dziecko w jego wieku. Ubezpieczony z pewnością wymaga opieki rodziców, jednakże nie ze względu na jego całkowitą niezdolność do samodzielnej egzystencji.

Kierując się powyższymi przesłankami, Sąd odwoławczy uznał, że małoletni A.M. nie spełnia kryteriów wskazań w punkcie 7-ym orzeczenia, tj. konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji (art. 4a i 6b ust. 3 pkt 3 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnianiu osób niepełnosprawnych).

Odnosząc się stawianych przez skarżącą zarzutów naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów procesowych, wypada zauważyć, że dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, gdyż korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych (art. 278 § 1 k.p.c.). Z tego względu nie mają do niego zastosowania wszystkie zasady dotyczące postępowania dowodowego, w tym art. 217 k.p.c. W świetle bowiem art. 286 k.p.c., sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dodatkowej opinii tych samych lub innych biegłych, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona do sprawy zawiera istotne braki, sprzeczności, względnie nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z 24 czerwca 2015 r., I UK 345/14, LEX nr 1771399). Nie można przyjąć, że sąd zobowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony (wyroki Sądu Najwyższego: z 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, LEX nr 7404; z 18 lutego 1974 r., II CR 5/74, LEX nr 7407; z 15 listopada 2001 r., II UKN 604/00, PPIPS 2003 nr 9, poz. 67). Potrzeba powołania innego biegłego powinna zatem wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (wyrok Sądu Najwyższego z 5 listopada 1974 r., I CR 562/74, LEX nr 7607). Przy czym potrzebą taką nie może być przeświadczenie strony, że dalsze opinie pozwolą na udowodnienie korzystnej dla niej tezy (wyroki Sądu Najwyższego: z 27 czerwca 2001 r., II UKN 446/00, OSNP 2003 nr 7, poz. 182; z 29 listopada 2016 r., II PK 242/15, LEX nr 2202494). Opinie biegłych, podobnie jak reszta materiału dowodowego, podlegają ocenie sądów rozpoznających sprawę, zgodnie z zasadą swobodnego uznania sędziowskiego. Sądy mają zatem prawo ocenić, czy zebrane w toku sprawy opinie biegłych wystarczająco wyjaśniają wymagające wiadomości specjalnych kwestie istotne przy rozstrzyganiu sprawy, czy też konieczne jest zasięgnięcie opinii innych biegłych (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 maja 2021 r., I USK 60/21). Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii dalszych

biegłych, gdy zachodzi taka potrzeba, w szczególności, gdy przeprowadzona już opinia zawiera istotne luki, jest nieprzekonująca, niekompletna, pomija lub wadliwie przedstawia istotne okoliczności, jest niejasna, nienależycie uzasadniona czy nieweryfikowalna (postanowienie Sądu Najwyższego z 29 sierpnia 2013 r., I CSK 20/13).

Sąd odwoławczy orzekał na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, w oparciu o załączoną do akt sprawy dokumentację medyczną wnioskodawcy, przedłożone przez niego dokumenty oraz wydane w sprawie opinie biegłych sądowych psychologa i pediatry, a zatem specjalistów, których wiedza odpowiada rodzajowi schorzenia występującego u małoletniego. Zdaniem Sądu, opinie biegłych były wyczerpujące, należycie uargumentowane i jednoznaczne w zakresie oceny stanu zdrowia wnioskodawcy jako nieimplikującego niezdolności do samodzielnej egzystencji. Nie można zatem przyjąć, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistych naruszeń przepisów zarzucanych mu skardze kasacyjnej.

Skarżący zmierza w istocie do podważenia suwerennej i niepoddającej się kontroli kasacyjnej sędziowskiej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Dokonana przez Sąd odwoławczy ocena okoliczności faktycznych i związana z tym wykładnia przepisów (wyrażona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku) mieszczą się w granicach uznania sędziowskiego. Podnoszone przez skarżącego w tym zakresie argumenty stanowią zatem polemikę z oceną dowodów i wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi, podczas gdy zgodnie z art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalania faktów lub oceny dowodów, a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Skarżący kwestionuje dokonaną przez Sąd drugiej instancji ocenę dowodów i wynikające z niej ustalenia faktyczne, co zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. uchyla się spod kontroli kasacyjnej. Nadto pod pretekstem kwalifikowanego naruszenia prawa procesowego nie można zmierzać do podważenia dokonanej w sprawie oceny dowodów.

Wobec niewykazania przez odwołującego się istnienia powołanej przesłanki przedsądu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia

skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym rozstrzygnięto stosownie do § 15 ust. 2 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz.68).

(J.K.)

[ms]